

El diari d'una lluita

Grup de defensa de la Vall d'Hortmoier.
Si vas a Hortmoier.
 G. D. Vall d'Hortmoier, 1991,
 Olot, 252 pp.

Portar a terme o encapçalar una campanya de defensa o salvaguarda d'un espai natural és una de les tasques més complexes i esgotadores a les quals pot fer front un ciutadà de carrer. Complexa perquè hi ha molts ressorts que cal tocar a temps i en el moment adient, i són molts els esforços que s'han de saber coordinar. Sobtadament, cal assumir la tasca de gerència d'una empresa que al cap de l'any haurà de donar uns beneficis molt menys tangibles que els estrictament materials.

Però també és una feina esgotadora. I ho és perquè cal fer grans afanys per moure's amb èxit en terrenys als quals difícilment hom hi està avesat, sovint aliens al que és el nostre treball quotidià: els escrits formals, els contactes i gestions davant tota mena de departaments administratius, les rodes i els comunicats de premsa,

l'elaboració d'informes i dossiers, la presentació de denúncies o l'organització d'actes i reunions, entre moltes d'altres, són activitats que cal fer a la perfecció si es volen assolir resultats positius. Ultra tots aquests aspectes, la tensió que s'acumula, tothora atents o expectants a la reacció dels enemics de l'entorn —sempre amb molts més mitjans i recursos que no pas nosaltres—, fan ben escadusseres les hores de son.

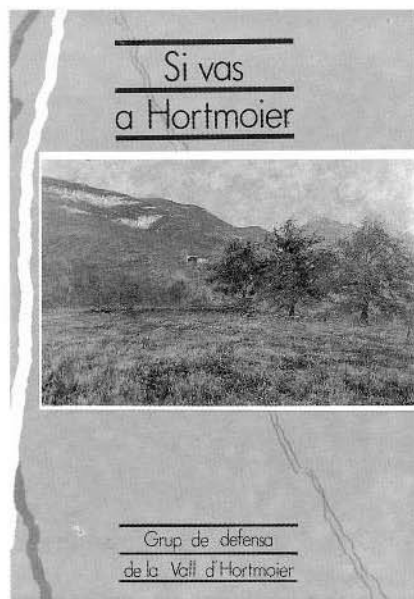
Si vas a Hortmoier —el llibre del qual ara parlem— transpira perfectament aquests sentiments i sensacions. Explica, ordena i interpreta tota la paperassa que es forma i recull al voltant d'una campanya de defensa de la natura. La ràpida successió dels esdeveniments i el ritme frenètic que s'assoleix queden perfectament reflectits en l'escrit. I tot això es fa amb claredat i sense embuts. Perquè aquest és un país on el canvi de camisa és una pràctica especialment habitual, i el temps i la manca de memòria juguen a favor dels qui practiquen aquestes tàctiques metamòrfiques. Dates, noms i cognoms, llocs i declaracions textuales queden exactament plasmats en un bon treball periodístic i de documentació que permetrà, malgrat l'embat dels anys i la força del vent, deixar cada cosa al seu lloc, sense opció a posteriors interpretacions.

És ben cert que algú pot dir que el llibre —i la situació que s'hi descriu— no és res més que la defensa d'una manera d'entendre l'ús de l'entorn i l'apologia d'unes idees, i que en cap cas són més vàlides que aquelles altres que

sustenten actuacions com les de convertir aquesta vall de l'Alta Garrotxa en un vedat privat de caça. Però aquells que hem patit el setge de les tasques i la persecució d'una guarderia fidel al terratinent, fet aquest tan habitual en d'altres regions de l'Estat, sabem que la natura s'acaba en el límit dels filats, on possiblement comenci un paradís al qual mai hi tindrem accés.

L'Alta Garrotxa és un d'aquells paisatges que impressiona. La seva magnificència i la seva sobrietat han atret ja de temps immemoriales l'atenció d'excursionistes i amants de la natura. Malgrat tot, però, és, en canvi, una zona que encara ara sembla estar aïllada de la resta del món. La dinàmica d'aquestes terres res té a veure amb aquella que es viu a pocs quilòmetres més al sud. La seva pròpia morfologia ha propiciat aquest distanciament.

L'acceleració dels processos econòmics i la interpretació de quines han de ser les relacions entre home i entorn a través del lleure, poden afectar en els propers anys —de fet ja ho estan fent— la integritat de l'Alta Garrotxa. La confecció de plans de conservació i gestió integrats —en ocasions és suficient l'aplicació de petites mesures correctores— han de donar solució a aquesta problemàtica. Els actes d'heroïtat d'hipotètics redemptors els deixarem per a una altra ocasió.

Ramon Fortià i Rius